

Sygn. akt X K 986/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 8 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący - SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant – Magdalena Barska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 roku

w sprawie przeciwko:

1. **S. K. (1)**, s. J. i B. z domu C., ur. (...) w G., PESEL (...)

oskarżonemu o to, że:

1. w dniu 11 sierpnia 2017 roku w P. i B. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznych środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 198,27 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku oraz w postaci amfetaminy o łącznej wadze 198,86 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w dniu 11 sierpnia 2017 roku w B. kierował pojazdem marki S. o nr rej. (...) i pomimo wydania przez funkcjonariusza Policji przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych polecenia zatrzymania się, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę,

tj. o przestępstwo z art. 178b k.k.

2. **M. B. (1)**, s. M. i B. z domu Niemiec, ur. (...) w G., PESEL (...)

oskarżonemu o to, że:

w dniu 11 sierpnia 2017 roku w P. i B. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznych środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 198,27 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku oraz w postaci amfetaminy o łącznej wadze 198,86 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka:

1. oskarżonego **S. K. (2)** w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 11 sierpnia 2017 roku w P. i B. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 198,27 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku oraz w postaci amfetaminy o łącznej wadze 198,86 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku, tak opisany czyn kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten

czyn, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego na rzecz (...) Oddział w G. nawiązkę w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

3. oskarżonego **S. K. (2)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 178bk.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 178b k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

5. na mocy art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i III wyroku i wymierza w ich miejsce karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu S. K. (1) na poczet orzeczonej w punkcie V wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 sierpnia 2017r. do dnia 8 grudnia 2017r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

7. oskarżonego **M. B. (1)** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 11 sierpnia 2017 roku w P. i B. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 198,27 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku oraz w postaci amfetaminy o łącznej wadze 198,86 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku, tak opisany czyn kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii i skazując go za ten czyn, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1, 1a pkt 1, § 1 b, § 2 kk i art. 35 § 1 wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

8. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego na rzecz (...) Oddział w G. nawiązkę w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych;

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. B. (1) na poczet orzeczonej w punkcie VII wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 sierpnia 2017r. do dnia 8 grudnia 2017r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie (...) pod pozycją 1 i przechowywanych w Wojewódzkim Magazynie (...) w G. oraz w wykazie II/687/17/P pod poz. 3;

11. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie II/687/17/P pod poz. 4-7 oskarżonemu S. K. (1);

12. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 3 i 4 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 555,85 zł (pięćset pięćdziesiąt pięć

złotych 85/100) tytułem zwrotu wydatków oraz tytułem opłaty kwotę 300 zł (trzysta złotych) od oskarżonego S. K. (2) i kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) od oskarżonego M. B. (1).

Sygn. akt X K 986/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. (1) w dniu 11 sierpnia 2017 roku wrócił z pracy około godziny 19.00, zjadł obiad i skuterem pojechał na stację Lotos na O., gdzie spotkał kolegę S. K. (2), który poprosił go, aby pojechał z nim do domu wymierzyć ściankę w pokoju, która miała być remontowana. M. B. (1) miał tego wieczoru spotkać się w S. z nabywcą swojego skutera, który został na w/w stacji benzynowej, zaś S. K. (2) był umówiony z kolegą z B., od którego zamierzał nabyć części do samochodu.

Gdy obaj oskarżeni jechali z G. – O. przez P. w kierunku B., pojazdem marki S. o nr rej. (...) kierował S. K. (2), natomiast M. B. (1) siedział na miejscu pasażera.

Na wysokości rozpoczynających się zabudowań, na drodze prowadzącej do B., funkcjonariusze policji włączyli sygnały dźwiękowe i świetlne w celu zatrzymania w/w pojazdu i przeprowadzenia kontroli w związku z podejrzeniem, że w pojeździe znajdują się narkotyki. Wówczas oskarżony S. K. (2) zamiast zatrzymać się zgodnie z poleceniem, przyspieszył i jechał dalej w kierunku B., nie mając zamiaru poddawać się kontroli.

Funkcjonariusze Policji udali się w pościg za pojazdem S. o nr rej. (...). W miejscowości B. na wysokości posesji nr 2a funkcjonariusz kierujący nieoznakowanym radiowozem, aby udaremnić dalszą ucieczkę, wyprzedził pojazd marki S., po czym zatrzymał się na łuku drogi w lewo. S. K. (2) skręcił w lewo w drogę do W. i spowodował kolizję z nieoznakowanym radiowozem, w wyniku czego doszło do uszkodzeń obu pojazdów.

Następnie funkcjonariusze WN KWP w G. przystąpili do czynności związanych z zatrzymaniem oskarżonych, którzy nie stosowali się do wydawanych poleceń, wobec czego zastosowano chwytty obezwładniające. Oskarżonych siłą wyciągnięto z pojazdu i ułożono w bezpiecznej pozycji oraz założono im kajdanki na ręce z tyłu.

Wobec podejrzenia, że oskarżeni znajdują się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających, S. K. (2) i M. B. (1) poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem marki D. (...), które było sprawne z wynikiem negatywnym. S. K. (2) poddano badaniu na zawartość substancji odurzających testerem (...) i uzyskano wynik ujemny.

Ponadto ustalono, że S. K. (2) nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. W związku z powyższym pojazd zabezpieczony został przez firmę (...) na parkingu w P..

Dowody: protokół przesłuchania podejrzanego S. K. (2) k. 86-87; ; protokół zatrzymania osoby M. B. (1) k. 11-13; protokół zatrzymania osoby S. K. (2) k. 3-5; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości M. B. (1) k. 44; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości S. K. (2) k. 46; protokół oględzin pojazdu D. k. 47-48 v.; zeznania świadka D. W. (1) k. 35-36, 546 v.- 547v.; zeznania świadka P. K. k. 38-40, 948 – 949 v.; wyjaśnienia S. K. (2) k. 104- 105, 74 – 75, 86 – 87, 545 v.; wyjaśnienia M. B. (1) k. 64 – 67, 89 – 90, 97 – 98, 540; opinia kryminalistyczna informatyka k. 212 – 308.

Podczas zatrzymania M. B. (1), w trakcie wysiadania przez niego z miejsca pasażera, z pojazdu wypadła reklamówka koloru niebieskiego z trzema pakunkami koloru zielonego, w których ujawniono susz koloru zielonego oraz proszek koloru białego. Ujawnione substancje zabezpieczono i następnie poddano badaniom.

W ramach dalszych czynności przeszukano pomieszczenia mieszkalne oskarżonych, w których nie ujawniono śladów narkotyków.

Dowody: protokół przeszukania pojazdu k. 14-17; protokół przeszukania osoby M. B. (1) k. 24-27; spis i opis rzeczy k.18; protokół zatrzymania rzeczy k. 19-22; protokół przeszukania miejsca k. 57-58, 62-63; postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania k. 121 , 122, 123, 124 -125.

Wyniki badań wstępnych z zakresu badań chemicznych wykazały, że susz roślinny o łącznej masie netto 198,27 g stanowi ziele konopi innych niż włókniste. Substancja barwy kremowej o masie netto 198,86g zawiera amfetaminę w postaci soli.

Dowody: protokół z badań wstępnych z zakresu badań chemicznych k. 52-53, opinia kryminalistyczna fizykochemia k. 206 – 209.

S. K. (2) ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest elektromechanikiem. Utrzymywał się wcześniej z prac dorywczych na budowie. Obecnie nie pracuje i nie ma dochodów. Posiada majątek w postaci samochodu S. rok produkcji 1999 o wartości 10 000 zł. Jest rozwiedziony, nie ma dzieci. Leczy się psychiatrycznie w związku z zaburzeniami emocji i z powodu stresu. Nie był karany.

Oskarżony z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności, został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z treści tejszej opinii wynika, że nie zachodzą wobec niego warunki określone w art. 30 § 1 i 2 k.k. Biegli jednoznacznie wskazali, że S. K. (2) w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim zachowaniem, a jego poczytalność nie budziła wątpliwości natomiast zachowanie oskarżonego w czasie popełnienia przypisanych mu czynów było dostosowane do sytuacji i miało charakter działań zbornych celowych i konsekwentnie realizowanych.

Dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 86, 544 v.; dane o karalności k. 210; opinia sądowno – psychiatryczna k. 376 – 378

M. B. (1) ma wykształcenie podstawowe i nadal się uczy. Pracuje na budowie w firmie (...), osiągając dochód około 2000-2500 złotych miesięcznie. Jest bezdzietnym kawalerem. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był karany.

Dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 97, 545; dane o karalności k. 211.

Słuchani w charakterze podejrzanych na etapie postępowania przygotowawczego S. K. (2) i M. B. (1) nie przyznali się do zarzucanych im czynów. S. K. (2) początkowo odmówił składania wyjaśnień, później złożył wyjaśnienia. M. B. (1) złożył wyjaśnienia.

W toku rozprawy głównej oskarżony S. K. (2) odmówił składania wyjaśnień i zgodził się odpowiadać jedynie na pytania swojego obrońcy. Podczas rozprawy głównej złożył jednak krótkie wyjaśnienia, w których ustosunkował się do wyjaśnień M. B. (1). M. B. (1) odmówił składania wyjaśnień przed Sądem i odpowiadał jedynie na pytania obrońcy.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonych.

vide: wyjaśnienia oskarżonego S. K. (2) k. 104-105, 545 v., wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) k. 97-98, 546.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów, w szczególności zeznań świadków D. W. (1) i P. K., opinii biegłych oraz dokumentów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonych odnośnie przypisanych im czynów, nie budzi wątpliwości.

W pierwszym rzędzie dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie przyczyniły się zeznania świadków funkcjonariuszy pełniących służbę w dniu zdarzenia i biorących udział w zatrzymaniu oskarżonych – tj. D. W. (2) i

P. K.. Świadkowie opisali szczegółowo przebieg interwencji, podawali zapamiętane fakty chronologicznie. Ich relacje były spójne, uzupełniały się i korespondowały ze sobą oraz pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym. Świadkowie wprost sygnalizowali, jeżeli danych okoliczności nie zapamiętali lub nie zaobserwowali, co zwiększa ich wiarygodność. Świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonych, nie mieli powodu aby zeznać na korzyść lub niekorzyść oskarżonych, nie zostały także ujawnione żadne okoliczności, które wskazywałyby, że świadkowie podawali nieprawdę. Złożone przez świadków zeznania Sąd uznał za w całości wiarygodne.

Świadkowie M. B. (2) i B. K. w postępowaniu sądowym odmówili składania zeznań, a zatem Sąd pominął ich relacje złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego miały również wydane w sprawie opinie kryminalistyczne z zakresu informatyki i fizykochemii.

Opinia kryminalistyczna sporządzona przez biegłego sądowego w zakresie informatyki R. O. pozwoliła na ustalenie kontaktów, historii połączeń oraz wiadomości SMS/ (...), a także wiadomości zawartych w komunikatorach oraz plików multimedialnych uzyskanych z telefonów oskarżonych. Opinia ta była istotna w sprawie o tyle, że odczyt z telefonów komórkowych nie dał podstaw, ażeby uznać, że oskarżeni uczestniczyli w inkryminowany czasie w obrocie substancjami niedozwolonymi.

Opinia Laboratorium Kryminalistycznego KWP w G. pozwoliła natomiast na ustalenie składu ujawnionych i zabezpieczonych substancji.

Obie w/w opinie zostały sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski zostały uargumentowane w sposób logiczny i wyczerpujący, a ponadto korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie na ich podstawie.

W pełni wartościowy materiał dowodowy stanowi również opinia wydana przez biegłych lekarzy psychiatrów dotycząca stanu zdrowia psychicznego S. K. (2). Biegłe po przeprowadzeniu badania oceniły, że wobec oskarżonego nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Wnioski zawarte w opinii są spójne i kompletne, wobec czego należało uznać je za miarodajny dowód w sprawie.

Rekonstrukcji stanu faktycznego Sąd dokonał również w oparciu o dokumenty ujawnione w trakcie przewodu sądowego w postaci protokołów z badań stanu trzeźwości, protokołów przeszukania i zatrzymania, protokołu oględzin pojazdu oraz danych o karalności, i danych osobopoznawczych, które nie budziły wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zawartych w nich informacji. Zostały one sporządzone w przepisanej formie przez upoważnione do tego podmioty, mają charakter kompletny, a nadto nie były kwestionowane w toku postępowania. Mając powyższe na uwadze, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

W świetle zaprezentowanej oceny materiału dowodowego Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) za wiarygodne w znacznej części. Oskarżony zgodnie z prawdą opisał zdaniem Sądu w jaki sposób znalazł się w pojeździe drugiego oskarżonego, wskazał, że siatkę z narkotykami otrzymał w czasie jazdy samochodem, domyślał się co się w niej znajduje, siatka ta znajdowała się chwilę na jego kolanach, a następnie na podłodze przy jego nogach. Opisał także próbę zatrzymania pojazdu do kontroli, pościg i następnie zatrzymanie obu oskarżonych. Relacja oskarżonego w tym zakresie była konsekwentna i spójna, pokrywała się z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym. Sąd nie dał natomiast wiary deklaracji oskarżonego, że nie przyznaje się do winy. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony sam przyznał, iż domyślał się, że w worku znajdują się narkotyki, trzymał je na kolanach, a następnie przy swoich nogach, a zatem nie ulega wątpliwości, że przez ten czas posiadał przedmiotowe narkotyki. Przeciwnie twierdzenia stanowią zdaniem Sądu przyjętą przez niego linię obrony.

Natomiast wyjaśnienia oskarżonego S. K. (2) Sąd uznał za niewiarygodne w znacznej części. Nie uszło uwagi Sądu, iż oskarżony co do szczegółowego przebiegu zdarzenia zasłaniał się niepamięcią, powoływał na stan swojego zdrowia i przyjmowane leki. Znamienne jest natomiast, iż w odpowiedzi na wyjaśnienia współoskarżonego podał jednak kilka szczegółów obciążających M. B. (1). Tak złożone wyjaśnienia Sąd ocenił jako przyjętą linię obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Podkreślić bowiem należy, iż swój stan oskarżony próbował uzasadnić przyjmowaniem leków psychotropowych zalecanych przez lekarza w związku z leczeniem psychiatrycznym. Niemniej jednak biegli psychiatrzy wydając opinię nie wskazali, aby leki te miały wpływ na stan oskarżonego i mogły wyłączać jego świadomość. Wręcz przeciwnie, wnioski opinii jednoznacznie wskazują, że oskarżony nie miał zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu czy też możliwości kierowania swoim postępowaniem. Nie jest również wiarygodne tłumaczenie oskarżonego, że nie chciał się zatrzymać, bowiem nie wiedział, skąd dobiegają sygnały dźwiękowe, natomiast miał kiedyś podobne zdarzenie, został zatrzymany i pobity i dlatego się obawiał. Sąd dostrzegł, iż drugi oskarżony jednoznacznie wskazał, że nie miał wątpliwości, że sygnały do zatrzymania dawali funkcjonariusze policji, a następnie rozpoczął się pościg za pojazdem S.. Świadek D. W. (1) podkreślił natomiast, że użyto od początku sygnałów świetlnych i dźwiękowych i wezwano oskarżonego do zatrzymania, czego nie uczynił. W tej sytuacji usprawiedliwienia oskarżonego nie są zdaniem Sądu zasadne, sygnały dawane przez funkcjonariuszy policji były jednoznaczne, zaś samo zachowanie oskarżonego S. K. (2) przed zatrzymaniem (podjęcie próby ucieczki) wskazuje, że doskonale zdawał sobie sprawę z sytuacji i podjął próbę ucieczki w celu uniknięcia kontroli. Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że siatka nie była jego, a M. B. (1), a także że zgodnie z zapewnieniami M. B. (1) myślał, że są to dopalacze i substancje legalne. Ta wersja wyjaśnień oskarżonego została złożona dopiero w toku postępowania sądowego, w odpowiedzi na wyjaśnienia drugiego oskarżonego i stanowi zdaniem Sądu przyjętą przez niego linię obrony polegającą na obciążaniu drugiego oskarżonego. Nie jest bowiem logiczne, aby dopiero w toku postępowania sądowego oskarżony podał tak istotne informacje i nie wspominał o nich wcześniej, mimo trzykrotnie składanych wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym. Tym bardziej, iż cały czas zasłaniał się niepamięcią i dopiero po złożeniu wyjaśnień przez drugiego oskarżonego „przypomniał” sobie te okoliczności. Sąd za wiarygodne uznał zatem jedynie te wyjaśnienia, w których oskarżony przyznał, że w inkryminowanym czasie prowadził przedmiotowy pojazd bez uprawnień, pasażerem był drugi oskarżony, doszło do zatrzymania obu oskarżonych, a także planów udania się przedmiotowego wieczoru do kolegi w B. oraz faktu leczenia psychiatrycznego i przyjmowania leków.

W świetle przedstawionej powyżej oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, Sąd doszedł do przekonania, że obaj oskarżeni w dniu 11 sierpnia 2017 roku w P. i B. wbrew przepisom ustawy posiadali znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 198,27 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku oraz w postaci amfetaminy o łącznej wadze 198,86 grama, co może stanowić 198 porcji handlowych narkotyku. Sąd zmienił kwalifikację czynu przypisanego oskarżonym z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Brak jest bowiem w niniejszej sprawie jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu, aby oskarżeni w inkryminowanym czasie uczestniczyli w obrocie narkotykami. Nie zostało bowiem ustalone w jaki sposób oskarżeni weszli w posiadanie przedmiotowych substancji oraz kto był ich odbiorcą, a także jaką rolę każdy z oskarżonych miałby pełnić w obrocie tymi substancjami. Udowodnione zostało jedynie, że substancje w postaci suszu roślinnego i amfetaminy zostały ujawnione w samochodzie marki S., którym kierował oskarżony S. K. (2) i przebywał w nim drugi oskarżony M. B. (1), zaś w czasie jazdy samochodem obaj oskarżeni byli w posiadaniu tych środków.

Odpowiedzialności z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podlega sprawca, który wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Ustęp 2 tego art. doprecyzowuje go o pojęcie „znaczej ilości”. Ustawodawca różnicuje zagrożenie karne od ilości środków, do których odnosiło się dane zachowanie, gdyż niewątpliwie jest to główny element determinujący abstrakcyjny poziom społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów. Sprawca czynu określonego w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat.

Nie może też dziwić, że odnosząc się do ilości tych środków ustawodawca posłużył się znamieniem nieostrym, wymagającym każdorazowej oceny dokonywanej *in concreto* przez sąd orzekający. Co ważne, omawiane znamię, mimo nieostrego i ocennego charakteru, nie jest znamieniem interpretowanym zupełnie dowolnie. Wypracowane w orzecznictwie reguły wykładni omawianego pojęcia nie pozostawiają wątpliwości, że kryterium decydującym o uznaniu ilości za znaczną jest ilość porcji konsumpcyjnych, jakie mogą być uzyskane z danej substancji (wyrok SA w K. z 30 maja 2007 r., II AKa 85/07, KZS 2007, nr 6, poz. 50). Przyjmuje się też w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, że ilość znaczna, to taka która wystarcza dla wytworzenia co najmniej kilkudziesięciu porcji (zob. postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, nr 10, poz. 84: Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy). Natomiast ujawnione w pojeździe S. ilości suszu roślinnego i amfetaminy znacznie przekraczały jedną porcję narkotyku, w ilości mogącej stanowić po 198 porcji handlowych narkotyku. Nadto, jak zostało to podniesione powyżej, wprawdzie nie zostało wykazane w jaki sposób narkotyki znalazły się w pojeździe, jednak nie ulega wątpliwości, że przynajmniej w czasie jazdy samochodem obaj oskarżeni byli w ich posiadaniu. Tym samym, znamiona czynu z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zostały spełnione.

Ponadto, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony S. K. (2) wyczerpał swoim działaniem znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178 b k.k. Pomimo wydania przez funkcjonariusza Policji przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych polecenia zatrzymania się, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, co potwierdzili w swoich zeznaniach świadkowie, którzy dokonywali zatrzymania, jak również oskarżony M. B. (1). Wzmianka o tym, że oskarżony na polecenie zatrzymania się kontynuował jazdę i próbował uciec została zamieszczona także w notatce służbowej z dnia 11 sierpnia 2017 roku.

Rozważając kwestię kary za przypisane oskarżonym w/w czyny, Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do 10 lat, natomiast sprawca występku określonego w art. 178b k.k. podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego S. K. (2) swoje cel za czyn przypisany mu w punkcie pierwszym wyroku, będzie kara 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś w punkcie III wyroku 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W obydwu przypadkach na niekorzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż nie tylko działał on świadomie, lecz jednocześnie w sposób planowy i konsekwentny, próbując za wszelką cenę uniknąć zatrzymania do kontroli, a tym samym okazał lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów prawa oraz utrudniał funkcjonariuszom policji prowadzenie przez nich czynności. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, wyrażający się w sposobie i okolicznościach ich popełnienia oraz znaczna ilość środków zabezpieczanych w toku przeszukania. Okolicznością ogólnie przemawiająca na korzyść oskarżonego była natomiast jego uprzednia niekaralność. Wobec powyższego, kar pozbawienia wolności orzeczonych względem S. K. (2) nie można w ocenie Sądu poczytywać za nieadekwatne, a w żadnym razie – za rażąco surowe.

W związku z tym, że S. K. (2) popełnił kilka przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie V uzasadnianego orzeczenia połączył orzeczone względem niego kary i na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. orzekł karę łączną w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż obu zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił praktycznie w tym samym czasie, kierując się tymi samymi względami, z drugiej zaś fakt, że zachowaniem swoim naruszał różne dobra prawnie chronione. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrywał się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie, tj. od dnia 11 sierpnia 2017r. do dnia 8 grudnia 2017r.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 1a pkt 1 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego S. K. (2) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178b k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 1 roku do 15 lat (art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.). W ocenie Sądu zasadnym będzie orzeczenie powyższego zakazu w wymiarze 1 (jednego) roku.

Co do kary wymierzonej oskarżonemu M. B. (1) za przypisany mu wyrokiem czyn, Sąd doszedł do przekonania, że zasadne będzie wymierzenie kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Jako okoliczność na niekorzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż działał on świadomie, a tym samym okazał lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów prawa. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, wyrażający się w sposobie i okolicznościach jego popełnienia oraz znaczną ilość środków zabezpieczanych w toku przeszukania. Okolicznością ogólnie przemawiającą na korzyść oskarżonego była natomiast jego uprzednia niekaralność.

W ocenie Sądu długość i rodzaj orzeczonej względem oskarżonego kary jest adekwatna zarówno co do stopnia winy jak i społecznej szkodliwości czynu. Wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności obok kary pozbawienia wolności miało na celu z jednej strony zwiększenie represji karnej wobec oskarżonego, zaś z drugiej, ugruntowanie przekonania o nieopłacalności popełniania przestępstw. Zdaniem Sądu kara ograniczenia wolności w takim wymiarze 20 godzin miesięcznie nie będzie kolidowała z pracą oskarżonego. Wymierzając wobec oskarżonego karę mieszaną Sąd miał na względzie przede wszystkim młody wiek oskarżonego, wyrażoną przez niego chęć poprawy i zerwania kontaktów ze środowiskiem powiązanim z narkotykami oraz fakt, iż nie był on wcześniej karany, prowadzi ustabilizowane życie, pracuje, zaś fakt odbycie kary pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze będzie wystarczający dla odniesienia pokładanych w niej celów wychowawczych wobec oskarżonego.

Sąd zaliczył oskarżonemu M. B. (1) na poczet orzeczonej wyrokiem kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 sierpnia 2017r. do dnia 8 grudnia 2017 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W razie skazania za przestępstwo posiadania środka odurzającego Sąd może orzec nawiązkę pieniężną w kwocie do 50 000 złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii. Dlatego, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od S. K. (2) na rzecz (...) Oddział w G. nawiązkę w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych, a od M. B. (1) 3.000 złotych, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu. Sąd uznał, że takie kwoty będą spełniały cel wychowawczy i nie są ona ani za mała ani zbyt wysokie dla oskarżonych. Oskarżeni ponosząc takie koszty na cel związany z leczeniem uzależnień od narkotyków powinni przemyśleć swoje zachowanie w związku z używaniem substancji odurzających i zdaniem Sądu zinternalizuje poczucie, że nie jest to zabawa, a uzależniające substancje.

Sąd na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zarządził o zwrocie dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie II/687/17/P pod poz. 4-7 oskarżonemu S. K. (1). Zgodnie z treścią art. 230 § 2 k.p.k. należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Postępowanie w sprawie zostało prawomocnie zakończone, a wyżej wymienione dowodowy rzeczowe stały się zbędne dla sprawy.

Sąd orzekł również zgodnie z dyrektywą art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii o przypadku przepadek środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi oraz amfetaminy (dowodów rzeczowych opisanych w wykazie (...) pod pozycją 1 i przechowywanych w Wojewódzkim Magazynie (...) w G. oraz w wykazie II/687/17/P pod poz. 3), które w przypadku skazania za przestępstwo z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest obligatoryjne.

Nadto Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 555,85 zł tytułem zwrotu wydatków, w szczególności opinii biegłych i uzyskania karty karnej, a także korespondencji wysłanej oraz opłatę w kwocie 300 zł (trzysta złotych) od oskarżonego S. K. (2) i kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) od oskarżonego M. B. (1). Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonych od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.